

Sygn. akt I C 33/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant – Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 26 września 2018 r. w C.

sprawy z powództwa A. B. (1)

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie

orzeka:

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda A. B. (1) kwotę 51500 zł (pięćdziesiąt jeden tysięcy pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 października 2016 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Ciechanowie) kwotę 3937,58 zł (trzy tysiące dziewięćset trzydzieści siedem złotych pięćdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu sum budżetowych;

IV. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda A. B. (1) kwotę 8543,82 zł (osiem tysięcy pięćset czterdzieści trzy złote osiemdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu części kosztów procesu.

Sygn. akt I C 33/17

UZASADNIENIE

Powód A. B. (1) w pozwie z dnia 1 stycznia 2017 r. wnosił o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 53 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 października 2016 r. do dnia zapłaty. Ponadto wnosił o zasądzenie kosztów procesu.

Jako podstawę swojego roszczenia powód wskazał art. 445§1 k.c. w zw. z art. 436§1 k.c.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 30 kwietnia 2016 r. w C. na ulicy (...) doszło do wypadku komunikacyjnego. Powód podróżował jako pasażer samochodu marki O. (...) o numerze rej. (...). Do wypadku doszło na skutek umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez kierującą pojazdem marki S. (...) nr rej. (...) I. D., w ten sposób, że nie ustępując pierwszeństwa, przy niezachowaniu przy tym należytej ostrożności, wjeżdżając na rondo uderzyła w prawy bok pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...), na skutek czego pasażer pojazdu A. B. (1) doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia barku lewego, złamania obojczyka lewego, złamania kości łonowej, złamania masy bocznej kości krzyżowej po stronie prawej i ogólnego potłuczenia ciała. Sąd Rejonowy w Ciechanowie

wyrokiem z dnia 5 lipca 2016 r. uznał I. D. za winną popełnienia przestępstwa z art. 177§1 i §2 k.k. i wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz orzekł o obowiązku zapłaty na rzecz powoda nawiązki w kwocie 1000 zł. W dacie zdarzenia kierująca pojazdem S. (...) o nr rej (...) była objęta ubezpieczeniem w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W., co uzasadnia odpowiedzialność pozwanego.

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany uznał swoją odpowiedzialność i przyjmując, że powód doznał 2% uszczerbku na zdrowiu, wypłacił A. B. (1) kwotę 7000 zł tytułem zadośćuczynienia. Decyzją z dnia 5 października 2016 r. pozwany odmówił wypłaty zadośćuczynienia w wyższej wysokości.

Zdaniem powoda wypłacona kwota zadośćuczynienia jest zaniżona biorąc pod uwagę obrażenia i urazy odniesione przez powoda oraz skutki w przyszłości. W ocenie powoda należne mu zadośćuczynienie powinno wynieść 60000 zł, a skoro pozwany wypłacił kwotę 7000 zł, to pozostała do wyrównania szkody kwota 53000 zł. Żądana pozwem kwota 53000 zł spełni swój kompensacyjny charakter i będzie ekonomicznie odczuwalna dla powoda. Jest również odpowiednia ze względu na doznaną krzywdę, na którą składają się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych w związku z cierpieniami fizycznymi i w związku z następstwami uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia. Jej wysokość nie jest nadmierna i utrzymana w granicach rozsądku. Odsetki żądane są od dnia 5 października 2016 r., gdyż decyzją ostateczną wydaną w tym dniu pozwany odmówił wypłaty dalszych środków. W związku z tym należy przyjąć, że w dniu 5 października 2016 r. znane już były pozwanemu wszystkie okoliczności sprawy pozwalające na ocenę zasadności roszczeń powoda i tym samym zasadne jest żądanie od tej chwili odsetek ustawowych za opóźnienie.

Pozwany (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wnosił o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany wskazał, że w ramach postępowania likwidacyjnego uznał żądanie powoda co do zasady i wypłacił zadośćuczynienie w kwocie 7000 zł, którego wysokość odpowiada rozmiarowi krzywdy jakiej doznał poszkodowany i w jakim zakresie występuje związek przyczynowy między zdarzeniem i jego skutkami. Żądanie zasądzenia wyższego zadośćuczynienia, ponad już wypłacone, jest nieuzasadnione.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. B. (1) ma obecnie 40 lat, w chwili wypadku miał 38 lat, utrzymywał się z renty socjalnej ze względu na zdiagnozowaną padaczkę oraz z pracy w gospodarstwie rolnym stanowiącym własność siostry i jej męża (dowód: zeznania A. B. (1) k. 161-162, 213-214 akt).

W dniu 30 kwietnia 2016 r. w C. na ulicy (...) doszło do wypadku komunikacyjnego. Powód podróżował jako pasażer samochodu marki O. (...) o numerze rej. (...). Do wypadku doszło na skutek umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez kierującą pojazdem marki S. (...) nr rej. (...) I. D., w ten sposób, że nie ustępując pierwszeństwa, przy niezachowaniu przy tym należytej ostrożności, wjeżdżając na rondo uderzyła w prawy bok pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...), na skutek czego pasażer pojazdu A. B. (1) doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia barku lewego, złamania obojczyka lewego, złamania kości łonowej, złamania masy bocznej kości krzyżowej po stronie prawej i ogólnego potłuczenia ciała. Sąd Rejonowy w Ciechanowie wyrokiem z dnia 5 lipca 2016 r. uznał I. D. za winną popełnienia przestępstwa z art. 177§1 i §2 k.k. i wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz orzekł o obowiązku zapłaty na rzecz powoda nawiązki w kwocie 1000 zł (dowód: kserokopia wyroku k. 17-18 akt).

W dacie zdarzenia kierująca pojazdem S. (...) o nr rej (...) była objęta ubezpieczeniem w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W. (bezsporne).

W wyniku zdarzenia z dnia 30 kwietnia 2016 r. powód doznał:

- złamania lewego obojczyka, ze stłuczeniem tkanek miękkich, leczonym operacyjnie, aktualnie bez odchyień w badaniu klinicznym ze skargami na słabszą siłę i większą męczliwość oraz

- złamania miednicy w odcinku przednim i tylnym po stronie prawej bez istotnego przemieszczenia odłamów, ze stłuczeniem tkanek miękkich, leczony zachowawczo, aktualnie tkliwość przy ucisku w miejscu złamania i dyskretne ograniczenie ruchomości prawego biodra ze skargami na słabszą siłę i większą męczliwość biodra.

Uszczerbek na zdrowiu powoda w związku z tym zdarzeniem wynosi 17% i ma charakter stały. Przebyte złamanie obojczyka jest prawidłowo zrośnięte. Przebyty uraz nawet prawidłowo wygojony może powodować przejściowe dolegliwości bólowe i stanowić czynnik promujący w przyszłości rozwój zmian zwyrodnieniowych w obrębie stawu barkowego.. B. prawdopodobny wpływ na rozwój zmian zwyrodnieniowych będzie miało złamanie miednicy, które przeszedł powód.. W trakcie badania stwierdzono bolesność w miejscu przebytego złamania, dyskretne ograniczenie ruchomości prawego biodra. Powód bezpośrednio po wypadku przez okres 2 tygodni wymagał pomocy przy zaspokajaniu podstawowych potrzeb dnia codziennego, przy higienie osobistej, załatwianiu potrzeb fizjologicznych. Zakres niezbędnej pomocy w tym okresie wynosił około 3 godzin dziennie. Po tym czasie przez około 3 miesiące tj. do wyjazdu na rehabilitację powód stopniowo zaczął się poruszać samodzielnie po mieszkaniu i zmniejszyła się konieczność udzielania mu pomocy przez osoby trzecie do 1 godziny dziennie. Od września 2016 r. A. B. (1) nie potrzebował pomocy osób trzecich. W grudniu 2016 r. powód uzyskał sprawność, która utrzymuje się do chwili obecnej. Powód nie jest zdolny do wykonywania ciężkiej pracy fizycznej w dłuższych przedziałach czasowych tj. powyżej 2-3 godzin dziennie. Ograniczenia te nie zmniejszają istotnie zdolności powoda do wykonywania zwykłych czynności dnia codziennego oraz właściwie rozplanowanych prac fizycznych w ramach pomocy przy prowadzeniu gospodarstwa rolnego takich jakie powód wykonywał przed wypadkiem. Jednakże nie można wykluczyć, że z uwagi na stan narządu ruchu jego wydajność przy wykonywaniu takich prac może być zmniejszona w stosunku do stanu sprzed wypadku.. Odnosząc się do zakresu cierpień powoda, to znaczne nasilenie bólowe mogło występować w ciągu około 2-3 tygodni po urazie. W ciągu kolejnych 3-5 tygodni natężenie dolegliwości bólowych było średnie, a po tym czasie przez 5-8 tygodni dolegliwości powinny stopniowo zanikać (dowód: opinia biegłych: specjalisty (...) i specjalisty medycyny sądowej P. E. k. 184-191 akt).

Szkoda została zgłoszona do (...) S.A. w W. w ramach ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu. Pozwany przeprowadził kompleksowe postępowanie likwidacyjne i ustalił 2% uszczerbek na zdrowiu. Na mocy decyzji o przyznaniu zadośćuczynienia z dnia 4 sierpnia 2016 r. oraz decyzji z 29 września 2016 r. pozwany przyznał powodowi łączne zadośćuczynienie w wysokości 7000 zł. Decyzją z dnia 5 października 2016 r. pozwany odmówił wypłaty dalszych świadczeń (dowód: kserokopia decyzji k. 27-29).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta szkodowe ubezpieczyciela, znajdujące się w aktach sprawy dokumenty, zeznania świadka B. M. k. 163-164 akt, zeznania powoda A. B. (2) k. 161-163, 213-214 akt, opinię biegłych z zakresu: specjalisty (...) i specjalisty medycyny sądowej P. E. k. 184-191 akt.

Sąd uwzględnił dołączone akta sprawy oraz zebrane w sprawie dokumenty, ich prawdziwość nie była przez strony kwestionowana i nie budzi wątpliwości. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka i powoda, znalazły one potwierdzenie w zebranych w sprawie dokumentach.

W sprawie stan faktyczny, odnośnie wypadku i jego skutków dla powoda, był niesporny pomiędzy stronami. Przedmiotem sporu był stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda i wynikająca z tego wysokość zadośćuczynienia.

Zdaniem Sądu istniał związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. pomiędzy szkodą na osobie powoda w postaci urazów określonych przez biegłych, a wypadkiem jakim uległ powód w dniu 30 kwietnia 2016 r.

Stopień uszczerbku na zdrowiu powoda Sąd ustalił w oparciu o opinię biegłych z zakresu: specjalisty (...) i specjalisty medycyny sądowej P. E. k. 184-191. Sporządzone dla potrzeb niniejszej sprawy opinie biegłych zasługiwały na

walor wiarygodności, gdyż sporządzone zostały przez osoby dysponujące odpowiednią wiedzą, poprzedzone analizą dokumentów. Opinie sporządzono w sposób rzeczowy i merytorycznie poprawny. Należy podkreślić, że strony nie zgłosiły zastrzeżeń do opinii.

Sąd zważył, co następuje:

Nie ulega wątpliwości, iż pozwany (...) S.A. w W.. odpowiada w zakresie odpowiedzialności OC sprawcy wypadku, który został uznany za winnego jego spowodowania wyrokiem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 5 lipca 2016 r.. Pozwany zresztą nie kwestionował podstawy swej odpowiedzialności w toku niniejszego postępowania, a jedynie twierdził, iż wypłacił już świadczenie w godziwej wysokości.

Zgodnie z art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym.

W wyroku z dnia 5 lipca 2016 r. w sprawie II K 309/16 Sąd nie tylko wymierzył karę sprawcy, ubezpieczonemu w zakresie OC u pozwanego, za popełniony czyn, ale także zasądził nawiązkę od I. D. na rzecz A. B. (1) w kwocie 1000 zł.

Zgodnie z art. 415. § 1 k.p.k. w razie skazania oskarżonego lub warunkowego umorzenia postępowania w wypadkach wskazanych w ustawie sąd orzeka nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, obowiązek naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Z § 2 art. 415 k.p.k. wynika, że jeżeli zasądzone odszkodowanie, obowiązek naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę albo nawiązka orzeczona na rzecz pokrzywdzonego nie pokrywają całej szkody lub nie stanowią pełnego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, pokrzywdzony może dochodzić dodatkowych roszczeń w postępowaniu cywilnym.

Jeżeli sąd karny oddalił powództwo cywilne (SN I KR 66/74, OSNKW 1975, nr 1, poz. 11), także w części, to w tym zakresie stwarza to powagę rzeczy osądzonej i nie może ono być ponownie dochodzone w postępowaniu przed sądem cywilnym, który w takim wypadku, z powołaniem się na przepis art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., pozew odrzuci. Nie odnosi się to jednak do sytuacji, gdy powództwo nie dotyczyło całości odszkodowania czy zadośćuczynienia, bowiem wówczas mamy do czynienia z roszczeniami dodatkowymi, których poszkodowany może dochodzić w postępowaniu cywilnym, na zasadach ogólnych określonych w kodeksie cywilnym i w kodeksie postępowania cywilnego.

W sytuacji gdy sąd na podstawie art. 415 k.p.k. nie orzekł co do całości roszczenia cywilnego, wynikającego ze szkody spowodowanej przestępstwem, albo nie orzekł w całości lub w części co do odsetek, pokrzywdzony może w tym zakresie wystąpić na drogę postępowania cywilnego (SN I PR 436/68, LEX nr 6612).

Sąd Rejonowy w Ciechanowie w sprawie II K 309/16 skazał I. D. i zasądził od niej na rzecz powoda nawiązkę. Jednakże Sąd w tym wyroku nie orzekł o roszczeniu odszkodowawczym i tym samym powód może dochodzić uzupełniająco świadczeń na drodze powództwa cywilnego.

Odnosząc się do kwestii żądanego przez powoda zadośćuczynienia wskazać należy co następuje.

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. oraz 444 k.c. sąd uprawniony jest do przyznania poszkodowanemu w sytuacji, w której doszło do uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (zadośćuczynienie).

Ustawodawca poza wskazaniem, iż kwota przyznana tytułem zadośćuczynienia winna być wymierna do powstałej szkody nie wskazuje innych zasad ustalenia jej wysokości. Bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego w tym zakresie wskazuje natomiast, iż przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze całokształt okoliczności sprawy nie wyłączając takich czynników jak wiek poszkodowanego, rozmiar doznanej krzywdy, nieodwracalność następstw wypadku, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, długotrwałość i przebieg procesu leczenia. Rolą zadośćuczynienia jest bowiem złagodzenie doznanej niewymiernej krzywdy poprzez

wypłacenie nie nadmiernej lecz odpowiedniej sumy, w stosunku do doznanej krzywdy. Ustalenie jej wysokości powinno być, jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, dokonane w ramach rozsądnych granic, odpowiadających aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa przy uwzględnieniu, iż wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

W wyroku z dnia 26 listopada 2009 r. (III CSK 62/09 LEX nr 738354) Sąd Najwyższy podkreślił, że odpowiednia suma w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. nie oznacza sumy dowolnej, określonej wyłącznie według uznania sądu, a jej prawidłowe ustalenie wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności, mogących mieć w danym przypadku znaczenie. Zarówno okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia, jak i kryteria ich oceny powinny być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego. Z uwagi na subiektywny charakter krzywdy przydatność kierowania się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia sumami zasądzonymi z tego tytułu w innych przypadkach jest ograniczona. Przesłanka ta nie jest jednak całkowicie pozbawiona znaczenia, pozwala bowiem ocenić, czy na tle innych podobnych przypadków zadośćuczynienie nie jest nadmiernie wygórowane. Jednolitość orzecznictwa sądowego w tym zakresie odpowiada poczuciu sprawiedliwości i równości wobec prawa. Postulat ten może być jednak uznany za słuszny, jeżeli daje się pogodzić z zasadą indywidualizacji okoliczności określających rozmiar krzywdy w odniesieniu do konkretnej osoby poszkodowanego i pozwala uwzględnić przy orzekaniu specyfikę poszczególnych przypadków.

Ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jego wysokość musi dla poszkodowanego przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej. Nie można przy tym akceptować stosowania taryfikatora i ustalania wysokości zadośćuczynienia według procentów trwałego uszczerbku na zdrowiu, bowiem zdrowie ludzkie jest dobrem o szczególnie wysokiej wartości, w związku z czym zadośćuczynienie z tytułu uszczerbku na zdrowiu powinno być odpowiednio wysokie. Również nietrafne jest w związku z tym posługiwanie się określonymi jednostkami przeliczeniowymi w postaci najniższego, czy średniego wynagrodzenia pracowniczego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07, OSNC-ZD 2008 nr D, poz. 95). Zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia nie może oznaczać przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości, jak zdrowie, czy integralność cielesna, a okoliczności wpływające na określenie tej wysokości, jak i kryteria ich oceny, muszą być zawsze rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą poszkodowanego i sytuacją życiową, w której się znalazł (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 r., I CSK 384/07, OSP 2009 nr 2, poz. 20, z głosem M. Nesterowicza). W odniesieniu do zadośćuczynienia pieniężnego z art. 445 § 1 k.c. funkcja kompensacyjna musi być rozumiana szeroko, bowiem obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i sferę psychiczną poszkodowanego. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (wyrok z dnia 14 lutego 2008 r., II CSK 536/07, OSP 2010 nr 5, poz. 47, z głosem K. Ludwichowskiej).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd uznał, iż żądanie zasądzenia od pozwanego kwoty 53000 zł z tytułu zadośćuczynienia jest wygórowane. Sąd doszedł do wniosku, że w niniejszej sprawie odpowiednim zadośćuczynieniem pieniężnym dla powoda będzie kwota 51500 zł.

Sąd miał na względzie okoliczność, że A. B. (2) w chwili wypadku miał 38 lat, a obecnie 40 lat. Powód po okresie rehabilitacji powrócił do swojego poprzedniego trybu życia. Przebyte złamanie obojczyka jest prawidłowo zrośnięte. Jednakże przebyty uraz nawet prawidłowo wygojony może powodować przejściowe dolegliwości bólowe i stanowić czynnik promujący w przyszłości rozwój zmian zwyrodnieniowych w obrębie stawu barkowego. Większy wpływ na dalsze zdrowie powoda będzie miało złamanie miednicy, które przeszedł powód. W trakcie badania stwierdzono bolesność w miejscu przebytego złamania dyskretne ograniczenie ruchomości prawego biodra. Powód bezpośrednio po wypadku przez okres 2 tygodni wymagał pomocy przy zaspokajaniu podstawowych potrzeb dnia codziennego, przy higienie osobistej, załatwianiu potrzeb fizjologicznych. Zakres niezbędnej pomocy w tym okresie wynosił około 3 godzin dziennie. Po tym czasie przez około 3 miesiące tj. do wyjazdu na rehabilitację powód stopniowo zaczął się poruszać samodzielnie po mieszkaniu i zmniejszyła się konieczność udzielania mu pomocy przez osoby trzecie do 1 godziny dziennie. Od września 2016 r. A. B. (1) nie potrzebował pomocy osób trzecich. W grudniu 2016 r. powód uzyskał sprawność, która utrzymuje się do chwili obecnej. Powód nie jest zdolny do wykonywania ciężkiej pracy fizycznej w dłuższych przedziałach czasowych tj. powyżej 2-3 godzin dziennie. Ograniczenia te nie zmniejszają

istotnie zdolności powoda do wykonywania zwykłych czynności dnia codziennego oraz właściwie rozplanowanych prac fizycznych w ramach pomocy przy prowadzeniu gospodarstwa rolnego takich jakie powód wykonywał przed wypadkiem. Jednakże nie można wykluczyć że z uwagi na stan narządu ruchu jego wydajność przy wykonywaniu takich prac może być zmniejszona w stosunku do stanu sprzed wypadku.. Uwzględniając powyższe uszczerbek na zdrowiu powoda w związku z tym zdarzeniem wynosi 17% i ma charakter stały.

Przyznając zadośćuczynienie Sąd miał na uwadze fakt wypłaty już powodowi przez pozwanego kwoty 7000 zł oraz zasądzoną nawiazkę w kwocie 1000 zł. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że kwota 51500 zł dla powoda będzie odpowiednim zadośćuczynieniem, kompensującym cierpienia psychiczne poszkodowanego, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności faktycznych.

Sam pozwany ustalając, iż powód doznał 2% uszczerbku na zdrowiu, przyznał mu zadośćuczynienie w kwocie 7000 zł. Oznacza to, iż pozwany uznał za odpowiednią kwotę 3500 zł za 1% uszczerbku na zdrowiu. W wyniku przeprowadzonego postępowania Sąd ustalił, iż uszczerbek na zdrowiu powoda jest wyższy i wynosi 17%. Przyjmując stawkę, którą sam pozwany uznał za odpowiednią tj. za 1% - 3500 zł, to za 17% uszczerbku na zdrowiu Sąd uznał za odpowiednią kwotę 59500 zł. Ponieważ powód otrzymał już kwotę 7000 zł zadośćuczynienia od pozwanego i 1000 zł nawiazki, to o łączną kwotę 8000 zł należało obniżyć zadośćuczynienie. W ocenie Sądu kwota 51500 zł zasądzona od pozwanego na rzecz powoda oraz uprzednio wypłacona przez pozwanego z tytułu zadośćuczynienia kwota 7000 zł i 1000 zł nawiazki odpowiada aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa. Zdaniem Sądu zważywszy na wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia oraz wysokość innych świadczeń socjalnych przyznanych powodowi, zadośćuczynienie będzie stanowiło dla niego odczuwalną wartość i pozwoli na zrekompensowanie - w takim jak jest to możliwe stopniu - przebytych cierpień, przy jednoczesnym zabezpieczeniu finansowym powoda na dalsze lata jego życia.

W świetle powyższych okoliczności brak jest podstaw do uwzględnienia stanowiska pozwanego, ale również w całości stanowiska powoda.

Powyższe skutkowało zasądzeniem od pozwanego na rzecz powoda kwoty 51500 zł z tytułu zadośćuczynienia i oddaleniem powództwa w pozostałym zakresie, co skutkuje orzeczeniem jak w pkt. I i II wyroku.

Jeśli chodzi o początek daty płatności odsetek od zasądzonej kwoty, to stosownie do treści art. 481 § 1 k.c. wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, które jest wymagalne. Kwestię wymagalności roszczenia reguluje przepis art. 455 k.c., zgodnie z którym, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania świadczenia. Ugruntowany jest też pogląd, iż żądanie zapłaty zadośćuczynienia należy do roszczeń, których termin spełnienia nie jest określony, a więc zależy od wezwania do zapłaty przez wierzyciela. Do niedawna w orzecznictwie przyjmowano, iż odsetki mają charakter waloryzacyjny i dlatego (z zasady) należą się dopiero od dnia zasądzenia odszkodowania lub zadośćuczynienia (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 1997 r., I CKU 60/96, Prokuratura i Prawo 1997 nr 5, poz. 31; z dnia 9 stycznia 1998 r., III CKN 301/97, LEX nr 477596; z dnia 20 marca 1998 r., II CKN 650/97, LEX nr 477665). Stwierdzano też, że skoro przy zasądzaniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę sąd bierze pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar szkody, do których należy także upływ czasu między zdarzeniem powodującym szkodę, a uzyskaniem odszkodowania, to w takim przypadku zasądzenie odsetek za okres poprzedzający wyrok prowadziłyby do podwójnego, niedopuszczalnego prawnie odszkodowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1997 r., I CKN 361/97, LEX nr 477638) dlatego, że przyznanie odsetek od kwoty zasądzonej tytułem zadośćuczynienia pieniężnego, poczynając od daty wezwania o jego zapłatę, powodowałoby istotne podwyższenie sumy zadośćuczynienia ponad kwotę uznaną przez sąd za odpowiednią w chwili orzekania (wyrok z dnia 4 września 1998 r., II CKN 875/97, LEX nr 477579). W ten sposób zasądzenie odsetek za okres poprzedzający wyrokowanie, przy równoczesnym ustaleniu wysokości odszkodowania według cen z daty orzekania (zadośćuczynienia według stanu z chwili orzekania), prowadziłyby do nieuzasadnionego uprzywilejowania wierzyciela kosztem dłużnika (wyrok z dnia 18 kwietnia 2002 r., II CKN 605/00, LEX nr 484718). Orzeczenia te odnosiły się jednak do stanów faktycznych, które występowały

w szczególnej sytuacji gospodarczej (wysokiej inflacji i wysokich stóp odsetek ustawowych) w okresie transformacji od gospodarki centralnie planowanej do gospodarki rynkowej. Dlatego w celu zapobieżeniu podwójnej waloryzacji i bezpodstawnemu wzbogaceniu poszkodowanego przyjmowano wówczas, że zasądzenie na rzecz poszkodowanego odszkodowania według cen z daty wyrokowania uzasadnia zasądzenie odsetek również od tej daty. Jednak obecna sytuacja społeczno-gospodarcza jest inna i nie uzasadnia takiego szczególnego traktowania kwestii terminu zapłaty odsetek. Dlatego też w ostatnim czasie w orzecznictwie Sądu Najwyższego zdecydowanie przyjmuje się pogląd, zgodnie z którym zadośćuczynienie, w rozmiarze, w jakim należy się ono wierzycielowi w dniu, w którym dłużnik ma je zapłacić (art. 455 k.c.), powinno być oprocentowane z tytułu opóźnienia (art. 481 § 1 k.c.) od tego dnia, a nie dopiero od daty zasądzenia odszkodowania (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2000 r., II CKN 725/98, OSNC 2000, nr 9, poz. 158; z dnia 8 sierpnia 2001 r., I CKN 18/99, OSNC 2002 nr 5, poz. 64; z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005 nr 2, poz. 40 i z dnia 16 lipca 2004 r., I CK 83/04, Monitor Prawniczy 2004 nr 16, s. 726). Obecnie funkcja kompensacyjna odsetek znów przeważa nad ich funkcją waloryzacyjną. W tej sytuacji zasądzenie odsetek od daty wyrokowania prowadziłoby w istocie do ich umorzenia za okres sprzed daty wyroku i byłoby nieuzasadnionym uprzywilejowaniem dłużnika, co mogłoby go skłaniać do jak najdłuższego zwlekania z opóźnionym świadczeniem pieniężnym, w oczekiwaniu na orzeczenie sądu, znoszące obowiązek zapłaty odsetek za wcześniejszy okres. Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia z art. 445 k.c. ma charakter bezterminowy, stąd też o przekształceniu go w zobowiązanie terminowe decyduje wierzyciel przez wezwanie dłużnika do wykonania. Nie ma przy tym znaczenia, że przyznanie zadośćuczynienia jest fakultatywne i zależy od uznania sądu oraz poczynionej przez niego oceny konkretnych okoliczności, poszkodowany bowiem może skierować roszczenie o zadośćuczynienie bezpośrednio do osoby ponoszącej odpowiedzialność deliktową (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005 r., I CK 7/05, LEX nr 153254). Jeżeli sprawca szkody uważa, że dochodzone przez poszkodowanego odszkodowanie jest wygórowane, to może zapłacić świadczenie w wysokości ustalonej przez siebie. W takim wypadku spełnia świadczenie z zastrzeżeniem zwrotu. Jeżeli bowiem okaże się, że odszkodowanie w ogóle nie przysługuje poszkodowanemu albo przysługuje w mniejszej wysokości, wówczas, po orzeczeniu sądu, sprawca szkody może żądać zwrotu całego świadczenia albo jego nadpłaty. Jeżeli natomiast okaże się, że zapłacone świadczenie jest w niższej wysokości od orzeczonego przez sąd, to osoba odpowiedzialna za szkodę ma obowiązek pokryć niedopłatę oraz uiścić odsetki od tej niedopłaty, o ile poszkodowany będzie ich żądał (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 434/09 (LEX nr 602683)).

W niniejszej sprawie pozwany wypłacił zadośćuczynienie w kwocie 7000 zł i decyzją z dnia 5 października 2016 r. odmówił wypłaty w wyższej wysokości. W tej sytuacji Sąd uznał za zasadne żądanie zasądzenia należności z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wydania ostatecznej decyzji przez pozwanego tj. od dnia 5 października 2016 r.

Powód wygrał proces w 97,16%. Dlatego też koszty postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zostały stosunkowo rozdzielone.

Koszty opinii biegłych w sprawie wyniosły 4937,58 zł, które zostały pokryte z zaliczki wpłaconej przez powoda w kwocie 1000 zł oraz w pozostałym zakresie z sum budżetowych. Strony zostały obciążone obowiązkiem zwrotu wydatków - w oparciu o art. 113 ust. 1 w zw. z art. 83 ust. 2 u.k.s.c. Rozdzielając koszty stosownie do wyniku postępowania, Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Ciechanowie) kwotę 3937,58 zł tytułem zwrotu sum budżetowych.

Na pozostałe koszty składają się poniesiona przez powoda opłata od pozwu w kwocie 2650 zł oraz poniesione przez powoda i pozwanego koszty zastępstwa adwokackiego wraz z opłatami po 17 zł. Koszty zastępstwa adwokackiego Sąd ustalił w oparciu o §2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 1667).

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

Zarządzenie: (...)